

лъжа, а азъ никога немогъ каза лъжа даже и ако предлежѣше да избѣгнѣ огъня.

— При сичко туй, чадѣ мое, обвиняватъ та свидѣтели, и никой не та защитава, никой не иди да протестира противъ обвинителнытъ свидѣтелства. Да видимъ, чадѣ мое, кои сж свидѣлитѣ ти?

— Ный! рече апостолтъ като са исправи на крака съ Естевана.

Арбуезъ ги погледнѣ презрительно.

— Додохмы тука да протестирамы въ защита на невинността на Емануила Аргозо, рече распаленныйтъ Естеванъ.

— Какъ ви е името? попыта го инквизитортъ.

— Естеванъ графъ де-Варгасъ, отговори момъкътъ съ достоинство.

— Господине донъ Естеване, пое Арбуезъ, неможемъ да приедемъ свидѣтелството ти. Твойтъ прадѣдъ не са наричаше Варгасъ, но *Венеасъ*; той не бѣше Католикъ, но Мохамеданинъ; той мѣни име, мени и религія. Ный само католицы Испанцы приеамамы за свидѣтели.

— Преосвещенный, отговори Естеванъ съ негодованіе: царъ Филипъ I бѣ помалко непреклоненъ отъ Ваше Преосвещенство. Той намѣри за благословно че потомокътъ на племето което бѣ дало царѣ на Гренада, внукать на единъ родъ храбръ и вѣренъ на испанскытъ царѣ былъ е достоинъ за нѣкоя награда; и опредѣли баща ми членъ на Кастильскыя съвѣтъ. Сынътъ на единъ съвѣтникъ на Кастильското съдѣовище не ще ли има правото да са представи като свидѣтель предъ инквизиціята?

— Такъвъзи е нашыйтъ уставъ, чадѣ мое; и никакъ не могъ да го престѣпнѣ. Съдиѣте прочее, и да испитамы този светый инокъ.

Презъ този разговоръ Емануилъ Аргозо обладавъ отъ